

Anne Baastrup foreslog det, så ville det jo være en fuldstændig grundlæggende ændring af hele den måde, Arbejdsskadestyrelsen arbejder på, og den synes jeg egentlig at vi har ret gode erfaringer med.

Hr. Tom Behnke spurgte, hvorfor det er sådan, at socialministeren skal fastlægge retningslinjerne for, hvornår læger skal anmelde arbejdsskader, og det har såmænd den enkle tekniske begrundelse, at de regler for lægers anmeldelse er fastlagt i en bekendtgørelse, og derfor ville det være naturligt også at notere det i den bekendtgørelse, hvor der er behov for det i forbindelse med det her lovforslag. Det er simpelt hen det, der bliver refereret til – det skal ind i bekendtgørelsen, men det er mere teknik, end der er noget egentligt indhold i det, og der er heller ikke noget ønske fra mig om at blande mig eller noget ønske om, at en socialminister skal blande sig i alt muligt mellem himmel og jord. Det er egentlig for at få en ensartet praksis, når det drejer sig om bekendtgørelsen vedrørende lægers anmeldelsespligt.

Men jeg kan sige, at jeg ser frem til udvalgsarbejdet, hvor vi i fællesskab kan få belyst nogle af de spørgsmål, der har været rejst her omkring administration og praksis af det ny arbejds-skadebegreb, der er beskrevet i lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jo, men ministeren kan jo skrive bekendtgørelsen alligevel; det er der jo ikke noget til hinder for. Hvis det fremgår klart og tydeligt af loven, så kan en bekendtgørelse jo bare uddybe det.

Det, jeg meget hellere vil have en diskussion om her – for jeg er enig med ministeren i, at der er mange tekniske småting, som vi kan ordne under udvalgsbehandlingen – er noget principielt i det her forslag, som jeg mener at vi er nødt til politisk at tage stilling til, også inden vi går til udvalgsbehandling. Det er det med, om man i forvejen skal have et belastende løftearbejde, for at en rygskada kan komme med ind under det. Og det mener jeg er forkert.

Man kunne tage et eksempel fra den virkelige verden. En eller anden tilfældig politiassistent er f.eks. meget tjenstvillig og begiver sig alene ud på en opgave, hvor man skal hente noget hittegods. Det viser sig, at det hittegods, man skal hente, er af meget stort omfang og meget, meget tungt, og politiassistenten pådrager sig så en lændeskade, mens han læsser det på.

Efterfølgende søger man så om at få noget erstatning, fordi det viser sig, at man stort set resten af livet – det var i hvert fald prognosen – er nødt til at gå til kiropraktor hver tredje måned for at få rettet op på tingene. Så søger politiassistenten om at få erstatning eller i hvert fald få betalt omkostningerne ved at skulle gå til kiropraktor, og der bliver givet afslag.

Så får man afslag, og begrundelsen var, at enten skal der være tale om en ulykke, og det var der jo ikke, eller også skal der være tale om, at det ikke var en almindelig del af arbejdet. Med andre ord: Afslaget blev givet, fordi vedkommende blot udførte sit arbejde. Og dér mener jeg, det er forkert, at man lægger sig fast på den måde.

Kriteriet må være, at hvis en medarbejder laver noget, som han bare kunne have ladet være med, jamen så burde han have ladet være, men hvis medarbejderen udfører en opgave, som er en almindelig del af arbejdet, så må det kunne give erstatning. Og det bliver der ikke lavet om på med det her forslag. Det synes jeg er meget principielt, og det vil jeg godt høre ministerens bemærkninger til, inden vi går til udvalgsbehandling.

Anne Baastrup (SF):

Jeg tror, jeg bliver nødt til lige at præcisere mine overvejelser omkring spørgsmålet om, hvorvidt det er Erhvervs sygdomsudvalget, der skal behandle de her sager.

Sagen er den, at Arbejdsskadestyrelsen har som opgave at tage stilling til spørgsmålet om arbejdsulykker, spørgsmålet om sygdomme, der er optaget på erhvervs sygdomslisten, og spørgsmålet om skader, man pådrager sig inden for en kortere periode. Det kan Arbejdsskadestyrelsen altså bare sådan. Det er undertiden komplicerede juridiske overvejelser, der skal til.

Erhvervs sygdomsudvalget har ifølge loven til formål at revidere erhvervs sygdomslisten og se på den mindst hvert andet år. Erhvervs sygdomsudvalget udviklede sig – og det skyldes især det forlig, der blev indgået mellem DA og LO, om, at lænderyg-lidelser på grund af langvarigt tungt løftearbejde ikke kom på listen – til at være et sagsbehandlingsudvalg. Det betyder bl.a., at de meget velkvalificerede overlæger, der sidder i Erhvervs sygdomsudvalget som repræsentanter for Sundhedsstyrelsen og Arbejdstilsynet, skal sidde hver anden uge og behandle 30 sager – det er sådan ca. 25-30 cm stof, der skal læses igennem – ud over at de naturligvis skal